

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. M. R.**, bytem, zast. JUDr. Jaromírem Heto, advokátem se sídlem Vodní 1972, 760 01 Zlín, proti žalované **Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie Zlínského kraje, odboru služby dopravní policie, se sídlem J. A. Bati 5637, 760 01 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2012, č. j.

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2012, č. j., kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Dopravního inspektorátu Zlín (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 2. 7. 2012, č. j. a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle ust. § 100 odst. 6, poslední věty správního řádu, ve spojení s ust. § 67 správního řádu zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci blokové pokuty 1.000 Kč za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) vedené pod č. j., neboť není důvodná.

Žalobce v žalobě namítá svůj nesouhlas se závěry žalované, že lze mít za prokázané, že pokud nebylo ze svobodné vůle účastníka řízení vedeno formalizované skutkové ani právní posouzení věci, nelze prý následně tvrdit, že skutkové okolnosti při řešení přestupku byly odlišné, případně že vyšly najevo v předmětné věci nové skutečnosti. Takový závěr by podle názoru žalobce mohla žalovaná učinit jen za předpokladu skutečného prokázání převzetí pokutového bloku žalobcem od policisty a jeho podepsáním. Žalobce namítá, že v případě, že tento blok nepřevzal a nepodepsal, nemohl tak vyjádřit svou vůli, když o existenci tohoto pokutového bloku ani nevěděl. Žalobce namítá, že jestliže na jedné straně bylo tvrzení policejních orgánů, že totožnost přestupce byla zjištěna podle předloženého občanského průkazu a posléze na základě prokázání skutečnosti, že žalobce u sebe předmětného dne žádný občanský průkaz neměl, jeví se pozdější dokazování totožnosti žalobce uvedené v napadeném rozhodnutí jako nevěrohodné a účelové (policejní orgán zde uvádí pouze obecné postupy při nemožnosti ověření pachatele přestupku, který u sebe nemá průkaz totožnosti). Na názoru žalobce nic nemění ani odkaz na judikát NSS sp. zn. 4 As 19/2007. Žalobce netvrdí, že by policista projednávající přestupek měl na věci nějaký osobní zájem, pochybuje však o tom, že by si vůbec pamatoval, jak probíhalo projednávání přestupku takřka před jedním rokem. Žalobce proto navrhuje, aby si soud vyžádal k provedení důkazu, jak probíhalo ověření totožnosti přestupce v této věci, příslušné listiny nebo záznamy, neboť je povinností policejního orgánu tyto záznamy uchovat.

Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením žalované, že jakákoliv obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je z povahy věci vyloučena. Jestliže žalobce tvrdí, že na místě přestupku nebyl, žádný pokutový blok nepodepsal a nepřevzal, že jeho totožnost nemohla být zjištěna tak, jak tvrdil policejní orgán, pak musí existovat možnost, aby tyto případy mohly být projednány v běžném přestupkovém řízení po povolení obnovy. Tím, že správní orgány zamezily žalobci přístup k takovému řízení, porušily ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Toto ustanovení zákona nemluví o tom, že správní orgán řízení skončené pravomocným rozhodnutím ve věci může obnovit, ale že se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Těmito dříve neznámými skutečnostmi nebo důkazy je především tvrzení policie o ověření totožnosti žalobce, které se ukázalo nepravdivým. Další takovou skutečností je tvrzení žalobce o tom, že předmětný pokutový blok nepodepsal ani nepřevzal a tedy s uložením pokuty nemohl ani souhlasit a o existenci pokutového bloku se dozvěděl až v souvislosti s výzvou k odevzdání řidičského průkazu po dosažení 12 bodů.

Žalovaná podle žalobce rovněž porušila ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když nesprávně vyhodnotil rozhodnutí prvoinstančního orgánu jako rozhodnutí, které je v souladu s právními předpisy.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvádí, že bude-li předpokládat, že obnova řízení není ve vztahu k blokovému řízení pojmově vyloučena, pak předpokladem pro její povolení je skutečnost, která existovala v době blokového řízení a kterou tehdy žalobce

nemohl uplatnit, pokud tato skutečnost může odůvodnit zrušení rozhodnutí o uložení blokové pokuty. S ohledem na charakter blokového řízení může být takovou skutečností pouze existence jiné osoby přestupce než té, na jejíž jméno bylo rozhodnutí vydáno. Žalovaná uvádí, že tato skutečnost musí být dostatečně podložena, resp. informace o existenci této skutečnosti musí být natolik přesvědčivá, aby byla s to vyvolat rozumnou/odůvodněnou pochybnost o zákonnosti úředního rozhodnutí s presumpcí správnosti. Správní orgány obou stupňů však takovou skutečnost nezjistily. Žalovaná uvádí, že správní orgány vycházely zejména ze spisového materiálu shromážděného při prověřování podezření ze spáchání trestného činu poškození cizích práv vedeného policejním orgánem pod č. j. V tomto trestním řízení dospěl policejní orgán k závěru, že za žalobce se v předmětném blokovém řízení nikdo nevydával a že oním přestupcem byl právě žalobce. Tento závěr potvrdil i státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Zlíně. Žalovaná uvádí, že z podkladů shromážděných v trestním řízení pak vycházely i správní orgány obou stupňů. Ve svých úvahách přitom dospěly ke stejnému závěru, a to že není dána důvodná pochybnost o tom, že přestupcem, kterému byla bloková pokuta udělena, byl žalobce, a není tedy ani dán důvod pro obnovu řízení. Správní orgán prvního stupně podle názoru žalované uspokojivě zdůvodnil, proč žádosti nevyhověl. Žalovaná uvádí, že se v rozhodnutí o odvolání zabývala a dostatečně vypořádala se všemi námitkami žalobce, přičemž to, že se nimi neztotožnila, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nemá bez dalšího nárok na povolení obnovy řízení. Hovoří-li ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o tom, že se řízení obnoví, neznamená to, že je nutné vyhovět každé žádosti. Správní orgán je povinen a zároveň oprávněn v rámci předběžného posuzování zkoumat existenci důvodů pro nařízení obnovy. Jakkoliv není nadán libovůlí v naložení s žádostí o obnovu řízení, je v rámci správního uvážení oprávněn žádost zamítnout, dojde-li k závěru, že žádost není důvodná.

Žalovaná konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, je dostatečně určité, jednoznačné, srozumitelné a odůvodněné.

Vzhledem k tomu, že prověřování v trestním řízení bylo zjištěno, že ke ztotožnění přestupce došlo za poskytnutí součinnosti přestupce ve smyslu ust. § 63 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, dožádala žalovaná výpisy z evidencí přestupků do centrálních evidencí vedených Policejním prezidiem ČR a Ministerstvem vnitra ČR. Z těchto výpisů podle žalované jednoznačně vyplývá, že na osobu žalobce byly v době vedení předmětného blokového řízení učiněny dotazy do těchto evidencí, a to tak, že zjištěné údaje s dostatečnou mírou spolehlivosti ztotožnily osobu, se kterou policista blokové řízení vedl. Žalovaná uvádí, že okolnost uvedení čísla občanského průkazu v kolonce pro zjištění totožnosti zasahující policista uspokojivě vysvětlil před policejním orgánem dne 14. 2. 2012.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné originál bloku na pokutu ve výši 1.000 Kč na místě nezaplacenou evidenčního čísla série ze dne 19.9.2011, kterým byla uložena pokuta orgánem Policie Krajského ředitelství Zlínského kraje žalobci jako řidiči motorového vozidla tov. zn. státní poznávací značky za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem). Dne 9. 1. 2012 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen návrh žalobce na obnovu řízení dle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, čímž bylo v souladu s ust. § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení ve věci žádosti o obnovu řízení uložení blokové pokuty a následného zápisu bodů do registru řidičů ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti

v silničním provozu na pozemních komunikacích ze dne 19. 9. 2011. Vzhledem k tomu, že provedeným šetřením v dané věci vyvstalo podezření ze spáchání přečinu poškozování cizích práv dle ust. § 181 odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní zákoník) ze strany neznámého pachatele, který se měl při projednání výše uvedeného přestupku vydávat za žalobce a tím mu způsobit vážnou újmu na jeho právech, v souladu s ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu bylo řízení o obnově řízení přerušeno, a to do meritorního rozhodnutí v dané věci policejního orgánu Služby kriminální policie a vyšetřování Zlín. Dne 4. 4. 2012 bylo vydáno usnesení Služby kriminální policie a vyšetřování Zlín, kterým byla trestní věc podezření ze spáchání přečinu Poškození cizích práv odložena. Dne 7. 5. 2012 byla usnesením státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství ve Zlíně jako nedůvodná zamítnuta stížnost žalobce proti tomuto usnesení o odložení věci nabylo právní moci. Dne 2. 7. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Dopravního inspektorátu Zlín, č. j., proti němuž podal žalobce odvolání. Dne 15. 8. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru služby dopravní policie, č. j., kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Úvodem se soud zabýval mezi stranami spornou otázkou, a to zda je možná obnova blokového řízení, nebo zda je obnova řízení v případě přestupku projednávaného v blokovém řízení z povahy věci vyloučena.

Tato otázka byla posuzována rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 21/2010. V usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zaujal právní názor, že „*obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nemůže přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta.*“

Jiná situace však podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nastává, když v žádosti o obnovu řízení žadatel zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. „*Při neudělení souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se*

běžného správního řízení a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv.“ ... „Žádost o obnovu řízení, v níž žadatel uvádí, že neudělil souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, tedy není možné bez dalšího zamítnout. Naopak příslušný správní orgán se jí musí zabývat, a jsou-li splněny další podmínky pro obnovu řízení, zjistit, zda je toto tvrzení žadatele o obnovu pravdivé, či nikoliv.“

Na základě studia správního spisu je nepochybné, že v projednávané věci se jednalo právě o druhý uvedený případ. Žalobce v žádosti o obnovu řízení svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení zpochybňoval, a to tím, že tvrdil, že se žádného dopravního přestupku dne 19. 9. 2011 nedopustil, žádný pokutový blok nepřevzal ani nepodepsal, a že jeho totožnost nemohla být zjištěna z občanského průkazu č. neboť ho tento den neměl u sebe. Povinností správních orgánů tedy bylo provést šetření za účelem ověření pravdivosti těchto tvrzení.

Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že jakákoli obnova řízení, byl-li projednán v blokovém řízení, je z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou sine qua non tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěným přestupkem a uložení sankce, soud se s tímto názorem s ohledem na výše zmíněnou aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu neztotožnil. Na druhou stranu je však třeba přihlídnout k tomu, že v daném případě nebyla žádost žalobce o obnovu řízení správními orgány zamítnuta z tohoto důvodu bez dalšího, ale že se správní orgány zabývaly v žádosti o obnovu řízení namítanými tvrzeními žalobce. Samotné toto tvrzení tedy nemohlo nikterak negativně zasáhnout do právní sféry žalobce.

Pokud žadatel o obnovu řízení v žádosti namítá zfalšování podpisu nebo záměnu identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku a navrhuje důkazy vztahující se k těmto tvrzením, tyto skutečnosti je nepochybně nutné považovat za důvod pro obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, jedná se totiž o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo pro právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Tyto skutečnosti zároveň mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jenž byl předmětem rozhodování v blokovém řízení. V případě pravdivosti tvrzení o zfalšování podpisu nebo o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku by totiž bylo zřejmé, že se osoba uvedená na pokutovém bloku na místě přestupku vůbec nenacházela a že se tak skutek, o němž bylo vedeno blokové řízení, nestal nebo jej tato osoba nespáchala (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65).

Soud tedy nezpochybňuje, že pokud správní orgán po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu, záměně identity či dospěje k jinému závěru o tom, že v průběhu blokového řízení nebyl udělen souhlas přestupce s vyřízením přestupku v blokovém řízení, správní orgán má skutečně povinnost rozhodnout podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o obnově řízení. Vždy se musí jednat o případy, kdy se prokáže pravdivost těchto tvrzení žadatele o obnovu řízení. Tak tomu však v daném případě nebylo.

Předně soud konstatuje, že na pokutový blok je třeba nahlížet jako na správní akt, na nějž se vztahuje presumpce správnosti podle ust. § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) (*Listiny vydané soudy České*

republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.) Bylo tedy povinností žalobce uvést v řízení o obnovu řízení taková tvrzení podložená relevantními důkazy, které by byly dostatečné k vyvrácení tohoto předpokladu. Toto své důkazní břemeno však žalobce neunesl.

Jak vyplývá z rozhodnutí žalované, podkladem v řízení správních orgánů byl především originál pokutového bloku č..... série ze dne 19. 9. 2011 a spisový materiál shromážděný při prověřování podezření ze spáchání trestného činu poškození cizích práv vedeného policejním orgánem pod č. j. Na základě provedených důkazů (zejména originál pokutového bloku č. série ze dne 19. 9. 2011, podané vysvětlení policisty projednávající přestupek nstržm. M. N., podané vysvětlení přítele žalobce J. A., šetření v pekárně S.a a B. ve Zlíně, kde byl zjištěn příjmový doklad za nákup tvrdého pečiva ze dne 19. 9. 2011 na jméno R.) má soud stejně jako žalovaná za prokázané, že osobou, která dne 19. 9. 2011 kolem 12:00 řídila vozidlo reg. značky a která podepsala pokutový blok, byl právě žalobce.

Pokud žalobce v žalobě namítá nevěrohodnost a účelovost tvrzení žalované týkající se zjišťování totožnosti žalobce z důvodu rozporu mezi tvrzeními policejních orgánů, soud uvádí, že tvrzení, že žalobce byl ztotožněn na základě předložených dokladů (občanský průkaz č.) se objevuje pouze ve sdělení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru služby dopravní policie ze dne 8. 11. 2011 o nezahájení přezkumného řízení, tento dokument však není předmětem tohoto soudního přezkumu. Z úředního záznamu zasahujícího policisty ze dne 12. 1. 2012, z úředního záznamu o podaném vysvětlení tohoto policisty ze dne 14. 2. 2012 a rovněž z obou žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že řidič vozidla byl vyzván k předložení předepsaných dokladů, na což řidič reagoval tím, že občanský ani řidičský průkaz nemá u sebe. Totožnost osoby byla poté ověřena přes lustrace IOS Zlín pomocí osobou uvedených údajů. Policista dále vypověděl, že na místě přestupku nebyla do pokutového bloku uvedena poznámka „totožnost ověřena“, tato poznámka byla do bloku dopsána až následně na budově dopravního inspektorátu, kdy číslo občanského průkazu policista opsal z informačního systému ETR. Na základě těchto důkazů soud nemá důvod zpochybňovat závěr žalované, že žalobce byl předmětného dne policistou náležitě, hodnověrně a nepochybnitelně ztotožněn na základě řádně provedené lustrace, když ve prospěch tohoto závěru svědčí i důkaz žalované přiložený k vyjádření k žalobě – výpis z centrálního logu dotazů do policejních a správních databází k osobě žalobce ke dni uložení blokové pokuty, ze kterého vyplývá, že předmětného dne bylo v době od 12:15 hod. do 13:06 hod. položeno celkem 8 dotazů na jméno, příjmení, datum narození a rodné číslo žalobce.

Soud tedy konstatuje, že žalobci se nepodařilo v průběhu řízení prokázat, že jeho tvrzení, že se žádného dopravního přestupku dne 19. 9. 2011 nedopustil a že žádný pokutový blok nepřevzal ani nepodepsal, se zakládá na pravdě. Žalobce se v průběhu řízení omezil pouze na tato obecná tvrzení, přičemž neuvádí žádnou jinou verzi skutkového stavu, ze kterého by například vyplývalo, že se žalobce prokazatelně vyskytoval v předmětnou dobu na jiném místě. Žalobce rovněž nikdy neuvedl, která konkrétní osoba se měla za žalobce v době spáchání přestupku vydávat. Skutečnost, že by se za žalobce vydávala v průběhu blokového řízení jiná osoba, čímž by došlo ze strany neznámého pachatele k naplnění skutkové podstaty přečinu poškození cizích práv, nevyplynula ani z průběhu trestního řízení, když prověřováním policejním orgánem bylo prokázáno, že osobou, která řídila předmětné vozidlo v předmětnou dobu, byl právě žalobce. Pokud se týká otázky ztotožnění řidiče, omezuje se žalobce na pouhé

zpochybnění věrohodnosti závěrů žalované z důvodu rozporných tvrzení, žalobce se však nijak nevyjadřuje k možnosti, že by ke ztotožnění žalobce došlo postupem, který ve své výpovědi uvedl zasahující policista (lustrací na základě osobních údajů uvedených řidičem). Oproti tomu důkazy provedené ve správním řízení nasvědčují ve svých souvislostech k jednoznačnému závěru, že osobou, jež se nacházela na místě přestupku, jež byla řádně ztotožněna policisty a jež podepsala pokutový blok, čímž vyjádřila svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, nemohl být nikdo jiný než žalobce. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že podpis na pokutovém bloku není jeho podpisem. Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že blokové řízení bylo vedeno se žalobcem, soudu není zřejmé, jaká jiná osoba odlišná od žalobce by měla pokutový blok podepsat. Žalobce ostatně ani nenamítá, v jakých konkrétních rysech se jeho podpis liší od podpisu přestupce na pokutovém bloku.

Protože žalovaná měla přítomnost žalobce na místě přestupku včetně převzetí pokutového bloku a jeho podpisu za prokázané, nepochybila, pokud v rozhodnutí uvedla, že pokud ze svobodné vůle účastníka řízení nebylo vedeno formalizované skutkové ani právní posouzení předmětné věci, nelze následně tvrdit, že skutkové okolnosti při řešení shora uvedeného přestupku byly odlišné, případně že vyšly najevo v předmětné věci nové skutečnosti.

Soud uzavírá, že hovoří-li ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o tom, že se řízení obnoví, neznamená to, že je třeba k žádosti obnovit každé blokové řízení, ale pouze takové, kdy se na základě šetření správního orgánu ukáže, že po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. V daném případě se žalobci nepodařilo prokázat, že by nějaké dříve neznámé skutečnosti a důkazy vyšly najevo, správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu se zákonem, když žádosti o obnovu řízení blokového řízení nevyhověly.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová